

Sygn. akt VI GC 139/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

PRO CAR A. Ś., M. Ś. & W. H. Sp.J. w B.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda PRO CAR A. Ś., M. Ś. & W. H. Sp.J. w B. kwotę 1 050,15 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt złotych piętnaście groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 163,97 zł (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 139/17/3

UZASADNIENIE

Powódka PRO CAR A. Ś., M. Ś. & W. H. Sp.J. w B. pozwem z dnia 3 sierpnia 2016 roku wystąpiła przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę kwoty 1510 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 21 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w skutek kolizji drogowej z dnia 21 marca 2016 r. uszkodzony został pojazd marki F. stanowiący własność J. P.. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody jest pozwana. Pozwana zaniżając wysokość kosztów naprawy wypłaciła odszkodowania w łącznej kwocie 1029,75 zł netto. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności powódka nabyła całość praw do odszkodowania.

W dniu 30 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Mikołowie Wydział I Cywilny wydał w sprawie VI Nc 2592/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. z siedzibą w W., wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana stwierdziła, że wypłacone odszkodowanie w kwocie 1029,75 zł netto (gdyż poszkodowany jest płatnikiem podatku VAT) było wystarczające do naprawy uszkodzonego pojazdu. Pozwana podniosła, że jeżeli pojazd został naprawiony to strona powodowa powinna udowodnić jakie były rzeczywiste koszty tej naprawy.

Sąd Rejonowy w Mikołowie Wydział I Cywilny postanowieniem z dnia 25 października 2016 r. o sygn. akt. I C 1165/16 stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tychach Wydziałowi Gospodarczemu.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Dnia 21 marca 2016 r. uszkodzony został pojazd marki F. nr. rej. (...) stanowiący własność J. P.. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody jest pozwana. Pozwana na podstawie decyzji z dnia 23 marca 2016 r. wypłaciła odszkodowanie w kwocie 1.029,75 zł tytułem szkody w pojeździe.

Dowód: akta szkody (k. 23-50).

Poszkodowany J. P. ma możliwości odliczenia podatku VAT.

Okoliczności bezsporne.

W dniu 14 lipca 2016 r. poszkodowany J. P. oraz (...) sp. z o.o. w P. zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przełał na cesjonariusza prawo do żądania odszkodowani z tytułu szkody z dnia 21 marca 2016 r.

Dowody: umowa cesji wierzytelności (k. 7).

W dniu 15 lipca 2016 r. (...) sp. z o.o. w P. oraz powódka zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przełał na cesjonariusza prawo do żądania odszkodowani z tytułu szkody z dnia 21 marca 2016 r.

Dowody: umowa cesji wierzytelności (k. 6).

Uzasadniony koszt naprawy samochodu F. (...) po szkodzie z dnia 21 marca 2016 r. przy użyciu dostępnych tańszych części oryginalnych wynosi 2079,90 zł netto. Naprawa pojazdu przy użyciu dostępnych tańszych części oryginalnych umożliwią przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Najtańsze zamienniki nie pozwalają na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a jedynie na przywrócenie używalności, jezdności pojazdu.

Dowód: opinia biegłego sądowego R. P. (k. 82-106).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd uwzględnił treść pisemnej opinii biegłego sądowego R. P. uznając, iż wnioski opinii pozostają rzetelne, logiczne i odpowiedziały na przedstawione biegłemu zagadnienia.

Sąd oddalił wniosek o dowód z zeznań świadka J. P. albowiem jego zeznania nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie;

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenia opinii biegłego po oględzinach albowiem oględziny nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłankę należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Przy czym zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym § 4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony

ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność.

Powołany w sprawie biegły sądowy R. P. w sporządzonej opinii stwierdził, że uzasadniony koszt naprawy samochodu F. (...) po szkodzie z dnia 21 marca 2016 r. przy użyciu dostępnych tańszych części oryginalnych wynosi 2.079,90 zł netto. Biegły wskazał, że naprawa pojazdu przy użyciu dostępnych tańszych części oryginalnych umożliwia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Zdaniem biegłego najtańsze zamienniki nie pozwalają na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a jedynie na przywrócenie używalności, jezdności pojazdu. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 2.079,90 zł netto.

W zakresie zarzutu pozwanej, że jeżeli pojazd został naprawiony to strona powodowa powinna udowodnić jakie były rzeczywiste koszty tej naprawy należy wskazać, zgodnie z stanowiskiem Sądu Najwyższego roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (SN I CR 151/88). Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną, przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznych kosztów naprawy bez względu na to czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany może również pojazd sprzedać bez uprzedniej naprawy, co nie zmienia faktu, iż odszkodowanie winno być równe kosztom naprawy pojazdu.

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został ustalony przez Sąd w kwocie netto, w związku z faktem iż poszkodowany miała możliwości odliczenia podatku VAT.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne w części w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1050,15 zł (2.079,90 zł – 1029,75 zł = 1050,15 zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 21 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 1050,15 złotych, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty tj. 459,85 złotych oraz odsetek od tej kwoty orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu powódki składały się następujące kwoty: 76 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 891,38 zł tytułem uiszczony zaliczki na poczet

sporządzenia opinii przez biegłego sądowego oraz 1200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) co daje łącznie kwotę 2184,38 zł. Na koszty procesu pozwanej składały się następujące kwoty: 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego co dało łącznie kwotę 1217 zł. W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 3401,38 zł. Powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 70 % a zatem 30 % kosztów procesu powinno obciążyć powódkę ($(3401,38 \times 30\% = 1020,41)$). Powódka poniosła koszt w wysokości 2184,38 zł a zatem różnicę ($2184,38 \text{ zł} - 1020,41 \text{ zł} = 1163,97 \text{ zł}$) powinna zwrócić jej pozwana o czym orzeczono w 3 punkcie sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk